

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupen JUDr. Michalem Hráským, advokátem se sídlem Ostrovského 911/30, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, č. j. 6 A 134/2010 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce M. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, č. j. 6 A 134/2010 – 37, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 5. 2010, č. j. MV-16817-2/VS-2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2010, č. j. OAM-36606-8/MC-2009, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena lhůta k vycestování z území podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu mělo být zjištění, že se žalobce opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku tím, že v době od 29. 3. 2007 do 18. 2. 2009 několikrát do měsíce týral svoji manželku a nevlastní dceru.

Městský soud ve svém rozsudku uvedl, že odkazování na trestní rozsudek městského soudu, ačkoliv šlo v daném případě o usnesení, bylo zřejmou nesprávností, která nepředstavuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Je třeba rozlišovat skutkovou podstatu trestného činu stanovenou trestním zákonem a důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stanovené v zákoně o pobytu cizinců. Byť by trestní zákon určité jednání hodnotil jako pokračující jednání, neznamená to, že z hlediska posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nemohou být jednotlivé útoky žalobce na manželku a její dceru hodnoceny jako opakované narušení veřejného pořádku. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje, aby k opakovanému narušení veřejného pořádku došlo spácháním více trestných činů. V daném případě bylo jednoznačně z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 3 T 77/2009 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 349/2009 prokázáno, že žalobce ve více případech napadl jak manželku tak její dceru, tedy opakovaně narušil veřejný pořádek. Žalobci nebylo povolení k trvalému pobytu zrušeno proto, že byl odsouzen za trestný čin týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě, ale proto, že ve více případech fyzicky napadal obě ženy a vyhrožoval jim zabitím. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ministr vnitra při rozhodování o rozkladu vzal do úvahy i to, že byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu a že ihned nastoupil do původního zaměstnání. Vzhledem k charakteru protiprávního jednání však správní orgán dospěl k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce není zásahem nepřiměřeným, neboť zrušení předmětného povolení neznamená absolutní nemožnost pobytu žalobce v České republice, nýbrž pouze ztrátu možnosti využívat výhod spojených se získáním povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že v této otázce nedošlo k žádným novým skutečnostem, manželka žalobce měla po celou dobu povolen trvalý pobyt v České republice, nejeví se to, že v napadeném rozhodnutí není výslovně hodnocen předložený oddací list o opakovaném uzavření manželství, jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud proto neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra, a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávnost závěru o opakovanosti porušení práva z jeho strany. Jednání, za které byl pravomocně odsouzen, nepopírá, nicméně opakovanost tohoto jednání je sama o sobě znakem skutkové podstaty trestného činu podle § 215a odst. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“). Stěžovatel dále citoval komentářovou literaturu a judikaturu k tomuto ustanovení, v níž poukázal právě na požadavek trvalosti a pokračování v páchání uvedeného činu. Městský soud podle něj nevzal v úvahu existenci samotných podmínek pro naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 215a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Předmět řízení o kasační stížnosti byl stěžovatelem vymezen pouze na posouzení, zda jeho jednání (týrání manželky a nevlastní dcery) bylo možné považovat za opakované pro účely ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se proto omezil na řešení této sporné otázky a nezabýval se například tím, zda bylo popsané jednání závažným narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení.

Stěžovatel namítl, že opakovaným porušením veřejného pořádku nemůže být jednání, byť opakované, které je jediným trestným činem. Odkázal přitom na ust. § 215 odst. 2 písm. b) trestního zákona a na rozhodnutí trestních soudů vydaných v jeho věci s tím, že právě jeho jednání bylo jediným trestným činem. Nemohlo tudíž podle něj být kvalifikováno jako opakované narušení veřejného pořádku dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

Podle ust. § 215 odst. 1 trestního zákona, kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvlášť surovým způsobem nebo na více osobách, nebo b) pokračuje-li v páchání takového činu po delší dobu.

Otázka opakovanosti jednání je v prvé řadě otázkou skutkovou. To, zda určitý právní předpis následně kvalifikuje opakované jednání jako jediný skutek, je pak otázkou podřazení zjištěného skutkového stavu pod určitou právní normu – tedy právní kvalifikace. Právní kvalifikace se přitom může pro účely různých právních předpisů výrazně lišit. Jelikož ustanovení zákona o pobytu cizinců na jedné straně a trestního zákona na straně druhé sledují zcela odlišné cíle, je legitimní, že identické jednání v určitém ohledu kvalifikují odlišně.

Trestněprávní doktrína tedy mimo jiné posuzuje jako jediný trestný čin i více dílčích útoků vedených jednotným záměrem, naplňujících stejnou skutkovou podstatu trestného činu a spojených stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. V některých případech pak trestní zákon pokračování považuje přímo za znak skutkové podstaty [v daném případě znak skutkové podstaty rozlišující trestný čin podle ust. § 215 odst. 1 trestního zákona a trestný čin podle ust. § 215 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona]. Tuto právní kvalifikaci pro účely aplikace trestního zákona či trestního řádu však nelze bez dalšího přenášet do jiných právních

odvětví. Stěžovatelovo jednání proto může být pro účely ostatních předpisů kvalifikováno odlišně.

Pokud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.

Kvalifikace identického jednání pro účely § 215 trestního zákona a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy autonomní. Mezi oběma ustanoveními nenastává žádný konflikt, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti, neexistuje mezi nimi vztah speciality, ani na sebe vzájemně neodkazují.

Rozhodnutí trestních soudů, jimiž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle ust. § 215a odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona, tudíž prokazují pouze opakované útoky stěžovatele. Nemohou naproti tomu prokazovat, že se stěžovatel dopustil jediného, a nikoliv opakovaného jednání. Kvalifikace uvedených útoků jako opakovaného narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, nýbrž zákona o pobytu cizinců. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom bylo stěžovatelovo jednání správně kvalifikované jako opakované pro účely ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel totiž prokazatelně (jak je patrno z pravomocných rozhodnutí trestních soudů obsažených ve správním spise) svou manželku a nevlastní dceru týral v období od 29. 3. 2007 do 18. 2. 2009 opakovaně – více útoky.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu